

Елин Пелин

Сливи за смет

Някой си човек имал син. Когато той пораснал вече за женитба, баща му почнал да мисли как да го ожени за добра мома, тъй че да са си лика-прилика.

Мислил, мислил и най-после намислил. Натоварил една кола със сливи, па тръгнал по селата да ги продава.

– Хайде, давам сливи за смет, сливи за смет.

Жени, моми, баби, булки – разшетали се да метат къщите и да се надпреварят коя повече смет да събере, та повече сливи да вземе.

Пък смет дал господ, колкото искаш. Една носи цял чувал, друга – крина, трета – пълна престилка. Носят и се хвалят:

– У, мари, гледай колко смет събрах из къщи. Добре, че дойде такъв шур сливар да му го дадем, че да го не тъпчим по къшетата!

– Аз тая смет събрах и още толкова имам да събирам.

– Пък аз цяла година да събирам, не мога я събра. То се насъбрало, насъбрало – колкото искаш. Сега на бърза ръка посметох малко, че ми се ядат сливици.

И човекът събирал смет, давал сливи. Всички доволни и той весел, не може да се насмее и на радва.

Най-после дошло едно хубаво момиче. То стискало малко смет в една кърпа. И то рекло сливи да купува.

– Е-е, хубава девойко, много малко си събрала! За толкова смет какви сливи ще ти дам?

– Донесла бих и повече, чичо, ама нямаме, хич нямаме. И тая не е от нас, дадох ми я съседите, задето им помагах да метат.

Човекът, като чул това, много се зарадвал. Такова чисто и работливо момиче, което не държи в къщи прашинка смет, ще бъде най-добра къщовница.

И той я поискал за снаха. Оженил сина си за нея и много сполучил.

КРАЙ

© 1908 Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5610>]